

Udkast til Rådets resolution om skovbrugspolitikens formål og principper*(Forelagt Rådet af Kommissionen den 6. december 1978)***RADET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —**

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

Det bør tilstræbes at sætte skovbrugssektoren i stand til at bidrage mere effektivt til opfyldelse af traktatens formål;

visse formål, der søges opfyldt på nationalt plan, har betydning for Fællesskabets interesser som helhed;

samordningen af de enkelte medlemsstaters skovbrugspolitik bør fremmes i det omfang, det er nødvendigt for at sikre, at denne politik forfølger mål af fælles interesse —

VEDTAGET FØLGENDE RESOLUTION:

Medlemslandenes skovbrugspolitik skal forfølge de mål og respektere de principper, som er indeholdt i bilaget.

**FORMÅL OG PRINCIPPER I SKOVBRUGS-
POLITIKKEN****1. Generelle principper**

1. Skove bør beskyttes og drives som ressourcer, der igen lader sig oparbejde, således at de kan levere produkter og tjenesteydelser, som er af væsentlig betydning for livskvaliteten i Fællesskabet både nu og i fremtiden. Hovedformålene bør være:

- en vedvarende stigning i den rentable produktion af gavntræ;
- bevarelse og forbedring af skovmiljøet;
- offentlig adgang til skovene som fritidsområder.

Hvor det kan lade sig gøre, bør bestræbelserne for at iværksætte foranstaltninger med henblik på disse formål samordnes ved hjælp af en skovdrift, der tager hensyn til skovens anvendelsesmuligheder, idet man tillægger dem skiftende betydning alt efter ejerforhold og de særlige behov på bestemte steder og tidspunkter.

2. Skovbrugspolitikken bør

— tage hensyn til skovbrugets langsigtede karakter, således at pludselige, større ændringer i politikken undgås;

— tage hensyn til, at

— private skove,

— statsskove,

— andre offentligt ejede skove,

har særlige karakteristiske træk og supplerer hinanden;

— søge at skabe betingelser for, at effektivt drevne skovarealer er økonomisk bæredygtige.

3. Foranstaltninger på skovbrugspolitikens område bør udformes og iværksættes under hensyntagen til andre områder af den nationale politik og fællesskabspolitikken, især:

— arealanvendelsen;

— landbruget;

— de træforbrugende industrier;

— den regionale udvikling, herunder beskæftigelse og levestandard, især i økonomisk underudviklede områder;

— miljøet i by og på land.

4. Omvendt bør der i den politik, der føres på landbrugsområdet og andre områder af betydning for skovbruget, tages hensyn til skovens betydning for samfundet og dens effektive drift.

5. Inden for de grænser, der afstikkes af den nationale lovgivning, bør skovejere frit kunne drive deres skove, som de ønsker det.

6. Skovbrugspolitikken bør samordnes på fællesskabsplan i det omfang, det er nødvendigt for at opfylde fælles formål.

2. Skovarealet

1. I områder, hvor den brug, der gøres af et bestemt areal, på grund af klimaet, topografien eller befolkningstætheden, er af særlig betydning for samfundet, bør omlægning af skovarealer til anden form for jordanvendelse og inddragelse af andre arealer til skovbrug, kun iværksættes efter samråd mellem ejeren, skovvæsenet og andre myndigheder, der beskæftiger sig med arealanvendelse, med det formål at nå frem til en mulig ligevægt mellem

- skovbrug, landbrug og andre arealanvendelsesinteresser;
- jordejerens interesser og almenhedens interesser.

2. Kriterierne bør klart defineres og lægges til grund ved overvejelsen af sådanne ændringer i arealanvendelsen. Især bør skovarealer ikke betragtes som jordreserver, men som selvstændige arealer i kraft af alle de produkter og tjenesteydelser, som skoven forsyner samfundet med.

3. Der bør træffes foranstaltninger til beskyttelse af skoven mod skader på grund af brand og andre større ødelæggelser og til udbedring af skader efter sådanne ødelæggelser.

3. Træproduktion

1. Når der på skovbrugspolitikens område skal træffes afgørelse om foranstaltninger til forøgelse af træproduktionen, bør det forventede direkte udbytte af investeringen ikke være det eneste hensyn; andre hensyn bør være de eventuelle miljømæssige fordele ved skovbrug, og i hvor høj grad den forøgede produktion af træ kan bidrage til:

- egnsudvikling og landbefolkningens levestandard, især i underudviklede områder;
- træindustriens rentabilitet;
- forbedring af skovejendommens bæredygtighed;
- forsyningen af træ i Fællesskabet.

2. Målet bør være at forøge produktionen og fremme en bedre anvendelse af træ ved hjælp af foranstaltninger, der er afpasset efter de særlige forhold i hvert land eller hver region.

Blandt de foranstaltninger, der bør overvejes, kan nævnes:

a) førstvidenskabelige foranstaltninger

- fremskyndelse af fornyelsen af forlængst hugstmodne bevoksninger,
- en mere udbredt brug af en tiltrængt, passende udtynding af unge træbevoksninger,
- valg af til stedet egnede arter og provenienser, anvendelse af gødningsskud og andre foranstaltninger, som kan virke fremmende på en hurtig vækst i højskov,
- konvertering af dårlig lavskov og andre skovarealer med lav produktivitet til produktiv højskov,
- yderligere beskyttelse mod brand, storm og sygdomme,
- tilplantning af uopdyrkede arealer, der egner sig bedre til skovbrug end til andre formål,
- plantning af træer uden for de egentlige skovområder, især hurtigtvoksende arter;

b) bedre udnyttelse af

- fældede træer (grene, stubbe, rødder),
- træ og træaffald fra de træforarbejdende industrier,
- papiraffald ved genbrug;

c) organisatoriske, infrastrukturelle og institutionelle foranstaltninger til fremme af effektiv drift, hugst og afsætning med henblik på at nedbringe omkostningerne og forøge indkomsterne ved træproduktion; sådanne foranstaltninger kan indbefatte:

- fremme af oprettelse af skovejerssammenslutninger,
- fremme af sammenlægning af spredte skovparceller med samme ejer,
- anlæggelse af veje og stier, som letter adgangen til skovene,
- salgsreklame og markedsstyring,

- oprettelse og udvikling af hensigtsmæssige træindustrier inden for en rimelig afstand af skovene,
- fremme af en målrettet forskning og udvikling,
- forbedring af mulighederne for uddannelse.

3. Medlemsstaterne bør på et sammenligneligt grundlag opstille — og periodisk revidere — programmer vedrørende de foranstaltninger, der er omtalt under pkt. 2, samtidig med at der afgives et skøn over udgifternes størrelse og de forventede fordele ved projektet.

4. Bevarelse af naturen og beskyttelse af det menneskelige miljø

1. Som et mindstebidrag til bevarelse af naturen og beskyttelse af det menneskelige miljø bør skovejerne drive deres skove på en sådan måde, at

- voksestedets frugtbarhed og produktivitet bevares på lang sigt;
- risikoen for at volde skade på andre områder nedsættes;
- der tages hensyn til de landskabelige værdier samt til fauna og flora.

2. De behørig myndigheder bør have lovhjemlede beføjelser til i samråd med skovejeren at iværksætte supplerende beskyttelsesforanstaltninger, hvor dette anses for nødvendigt til særlige formål og i særdeleshed til

- beskyttelse mod
 - vand- og vinderosion,
 - udtørring og oversvømmelse,
 - jordskred;
- bevarelse af dyre- og plantearters leve- og findesteder, når arter, hvis overlevelse anses for vigtig, er truet af udryddelse.

3. Da gennemførelsen af ovenstående pkt. 1 og 2 kan øge omkostningerne ved skovbrug og nedsætte indtjeningen, bør definitioner og regler vedrørende disse punkters gennemførelse ikke afvige for meget fra den ene medlemsstat til den anden, ligesom de bør tage hensyn til de økonomisk underudviklede områders særlige behov.

5. Offentlig adgang og fritidsaktiviteter

1. Inden for de begrænsninger, der er afstukket af sædvane og national lovgivning, bør der gives gratis adgang for fodgængere til så mange skove som muligt, dog med forbehold af rimelige og klart definerede undtagelser under hensyntagen til

- bevarelse af naturen, især i områder, hvor skovens overlevelse trues af ugunstige naturforhold;
- effektiv skovdrift, herunder beskyttelse mod ildebrande og beskadigelse af andre årsager;
- forebyggelse af beskadigelse af tilstødende arealer, især dyrket landbrugsjord;
- skovejeren;
- forvaltning af fauna og flora.

2. Hvis offentlig adgang er tilladt, bør de rettigheder og pligter, der påhviler den besøgende, skovejeren og staten eller anden behørig offentlig myndighed, være underkastet kriterier, som bør være rimeligt ensartede i hele Fællesskabet, idet der dog tages hensyn til særlige nationale og lokale krav.

3. Udgifter til fremskaffelse af fritidsfaciliteter i skoven udover den blotte tilladelse til adgang for fodgængere, og hvoraf der ikke kan forventes økonomisk udbytte, bør afholdes af staten eller andre offentlige organer. Private skovejere bør ikke være forpligtet til selv at fremskaffe eller lade andre etablere sådanne faciliteter på deres skovarealer.

6. Forvaltning af fauna og flora

For så vidt Fællesskabets foranstaltninger ikke foreskriver andre specifikke krav bør fauna og flora forvaltes og kontrolleres med følgende formål for øje:

- at opretholde en sund, men ikke for stor population af så mange arter, som det er passende for et område i overensstemmelse med stedlige traditioner;
- i så høj grad som muligt at undgå forstyrrelse af skovdriftens andre aspekter samt landbruget, i særdeleshed den skade, som vildt kan forvolde.

7. Skovbrugspolitikens midler

1. Organisation

I alle medlemsstater bør ansvaret for skovbrugspolitikens gennemførelse ligge hos en skovstyrelse, som er effektivt organiseret og har tilstrækkeligt personale til at bestride dette hverv, og som i betragtning af den lange produktionscyklus for skovbruget ikke er for afhængig af kortvarige udsving med hensyn til økonomi og andre forhold.

2. Skovbrugslovgivning

Medlemsstaterne bør sikre, at deres skovbrugslovgivning er tilstrækkeligt egnet til en effektiv gennemførelse af

- den nationale skovbrugspolitik;
- den skovbrugspolitik, der vedtages på fællesskabsplan.

3. Beskatningsforhold og støtteordninger

Skovbrugets beskatning og økonomiske støtteordninger til skovbruget bør, som det er praktisk gennemførligt inden for rammerne af den almindelige nationale praksis og Fællesskabets praksis med hensyn til beskatning og ydelse af støtte, udformes på en sådan måde, at de

- tilskynder til effektiv og stabil skovdrift, herunder beskyttelse mod brand og anden skade.

4. Forskning og udvikling

Størstedelen af forsknings- og udviklingsarbejdet bør være rettet mod en økonomisk fordelagtig løsning af de mest påtrængende problemer, som skovdriften er stillet overfor, ved hjælp af

- omhyggelig prioritering af forskningsopgaverne;
- samarbejde og samordning både på nationalt plan og på fællesskabsplan, hvor dette sandsynligvis vil betyde en virkelig besparelse af den nødvendige indsats;
- fremme af udvalgte forskningsprojekter på fællesskabsplan, hvor disse er særligt betydningsfulde og overstiger det enkelte lands evner.

5. Uddannelse

Medlemsstaterne bør drage omsorg for, at der enten inden for det enkelte lands grænser eller ved samarbejde med uddannelsesinstitutioner i andre lande skabes mulighed for passende uddannelse i skovbrug, herunder efteruddannelseskurser. Sådanne institutioner bør

- dække alle skovbrugets aspekter;
- tilstræbe en rimelig balance mellem udbud og efterspørgsel med hensyn til personale;
- tilfredsstille behovene hos skovejere og andre arbejdsgivere samt alle kategorier af ansatte;
- tilvejebringe en gradvis tilpasning af kvalifikationer og normer i hele Fællesskabet som et middel til at bane vej for en gensidig anerkendelse af kvalifikationer og arbejdskraftens frie bevægelighed på alle niveauer i overensstemmelse med den i Fællesskabet vedtagne socialpolitik.

6. Information

Medlemsstaterne bør opretholde og udbygge den nødvendige skovbrugsstatistik på grundlag af de kriterier og definitioner, som er almindeligt anvendt i Fællesskabet, med henblik på at

- sikre sammenligneligheden af de nationale statistikker, og
- gøre det muligt at indsamle nyttige, statistiske data på fællesskabsplan.

Udvekslingen af relevante, ikke-statistiske oplysninger om skovbrug i Fællesskabet bør også udbygges.

7. Konsultation

Hvor det ikke allerede er sket, bør der træffes foranstaltninger til regelmæssigt samråd på nationalt plan mellem skovmyndighederne og organisationer, der repræsenterer:

- ejere af private og offentligt ejede skove;
- arbejdstagerne;
- de vigtigste træindustrier;
- træhandelen;
- frednings- og landskabsinteresser.

Konsultationer på fællesskabsplan bør ligeledes fremmes.

8. Forholdet til offentligheden

Der bør træffes foranstaltninger til at sætte offentligheden og især den yngre generation i stand til at opnå en bedre forståelse af alle skovbrugets aspekter.